



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy v právní věci žalobkyně **Ž. H. s. r. o.**, se sídlem T. 226, H., zast. Mgr. Janem Matesem, LL. M., advokátem se sídlem Při trati 1084/12, Praha, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne **3. 2. 2016**, č. j. **4399/16/5300-21443-706986**, ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví a vrácení věci k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta odvolání a potvrzeny dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty (dále „DPH“ nebo „daň“) za červen až listopad 2010 vydané dne 12. 12. 2014 Finančním úřadem pro Olomoucký kraj (dále „správce daně“)

č. j. 1872184/14/3102-50524-804545, č. j. 1872230/14/3102-50524-804545,
č. j. 1872243/14/3102-50524-804545, č. j. 1872259/14/3102-50524-804545,
č. j. 1872532/14/3102-50524-804545 a č. j. 1872542/14/3102-50524-804545.

[2] Důvodem pro doměření daně bylo zjištění, že nárok na osvobození od DPH byl uplatněn neoprávněně, protože zboží (kari sítě, tj. svařované ocelové betonářské sítě) nebylo dodáno do jiného členského státu Evropské unie (dále „EU“), tj. slovenské korporaci X. s. r. o. Žalobkyně dle zjištění a závěrů správce daně věděla nebo měla vědět, že plnění, které uskutečnila, bylo součástí daňového úniku, a nepřijala veškerá opatření, která po ní mohla být rozumně požadována k zabránění v účasti na tomto daňovém úniku.

[3] Žalobkyně **v žalobě** vznesla tyto námitky:

1. Zboží bylo osvobozeno od daně. Žalobkyně splnila podmínky pro osvobození podle § 64 odst. 5 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále „ZoDPH“), protože o dodání zboží na Slovensko předložila písemné prohlášení odběratele X. s. r. o. Žalobkyně jednala v dobré víře a splnila všechny tři podmínky osvobození od daně: a) převedla zboží na odběratele – smlouvenou podmínkou I. byl prodej E. (e. w., ze závodu); odběratel byl plátcem DPH a zboží si převzal u žalobkyně a dopravu si zajišťoval sám, b) žalobkyně prokázala písemným prohlášením odběratele, že zboží bylo odesláno nebo přepraveno na Slovensko a c) žalobkyně byla v dobré víře, že zboží fyzicky došlo do jiného členského státu.
2. Žalobkyně měla dobrou víru, že splnila všechny podmínky osvobození od DPH. Žalobkyně jednala s R. K., který odběratele X. s. r. o. zastupoval na základě plné moci. To, že R. K. spáchal podvod, protože zboží nedodával na Slovensko, ale ještě v České republice ho prodal dalším českým společnostem (B. T. s. r. o. a S. s. r. o.) a nebyla tak naplněna podmínka osvobození od daně, žalobkyně zjistila až v průběhu trestního řízení. Žalobkyně odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 56 T 4/2012, jímž byly čtyři osoby odsouzeny za spáchání tohoto podvodu. Žalobkyně se tohoto podvodu neúčastnila, ani o něm nevěděla. Daňová kontrola byla zahájena dne 15. 4. 2013 a správce daně místním šetřením a výslechy svědků – řidičů zjistil skutečnosti, ze kterých vyplývá, že žalobkyně mohla vědět o daňovém podvodu.

K tomu žalobkyně namítla, že běžně předkládají obchodní partneři vizitky a plné moci. Existenci plné moci v dané věci potvrdil i Městský soud v Praze ve svém rozsudku v trestní věci. K argumentu správce daně,

že nebyla uzavřena písemná smlouva, žalobkyně namítla, že neměl povinnost uzavřít kupní smlouvy písemně. K tíži žalobkyně nelze přičítat, že závazky odběratel hradil v hotovosti. Formální nesrovnalost u deseti faktur ohledně pozdějších nákupů než prodejů zboží žalobkyně správci daně vysvětlila. Nižší cenu materiálu než prodejní cenu zboží osvětlila žalobkyně krizí v letech 2009 a 2010. Záporná celková marže ve výši 1,9 % za obchody s X. s. r. o. znamená, že zde nebyla „skrytá“ DPH. Nesprávná je námitka správce daně, že obchody nemohly proběhnout v jeden den, toto se v praxi děje a je to reálné. Námitka správce daně, že žalobkyně předložila jen 3 CMR listy, nevypovídá o znalosti podvodu. Jedna část CMR listu je určena pro dodavatele a dalšími částmi prodávající nedisponuje.

Žalobkyně neměla vlastní autodopravu ani vozidlo schopné přepravy prodávaného zboží. Za použití nákladních listů i splnění příkazů příjemce zboží odpovídá dopravce. Manipulace s doklady nemůže jít k tíži žalobkyně.

3. Žalobkyně namítala vady dokazování. Správce daně nebyl oprávněn použít jako důkaz „shrnutí výsledku“ svědka S. P., který byl součástí obžaloby, již doložila žalobkyně do spisu k osvědčení svých tvrzení. Správce daně měl svědka vyslechnout sám. K výsledku svědka v trestním řízení se žalobkyně vyjádřit nemohla, protože nebyla účastníkem trestního řízení.

Správce daně dále odmítl vyslechnout žalobkyní navržené svědky S. P., P. S., S. D., R. K. a R. V. Tím porušil procesní práva žalobkyně.

4. Podle žalobkyně byly nesprávně hodnoceny důkazy. Nesprávně byly vyhodnoceny záznam o telefonické komunikaci žalobkyně, která měla v hovoru uvést, že je jí známo, že zboží neskončilo na Slovensku. To však žalobkyně zjistila až poté, co jí byla tato skutečnost oznámena orgány činnými v trestním řízení při vyšetřování činnosti R. K.

Správce daně zcela pominul výslech svědka L. a jeho vysvětlení o tzv. neutralizaci dokumentů a naopak dlouze rozebíral výpovědi tří řidičů, které nejsou podloženy žádnými dalšími důkazy. Správce daně se nevypořádal s výpovědí Z. K., který označil jako osobu, která vyměňovala doklady, S. D., kterou měl správce daně vyslechnout a nevyslechl. Správce daně se nevypořádal s výpovědí svědka O. B., že doklady měnila žena, což vypověděl i J. K. Žalobkyně ani její zaměstnanci nikdy žádné doklady ke zboží neměnili. Ostatně výměnou by žalobce popřel princip neutralizace, když by je tajil sám před sebou.

K výpovědi svědka J. P., že sdělil nějaké paní v areálu S. H., že veze zboží do Pardubic a ona mu dala papíry, i když věděla, že neveze zboží na Slovensko, žalobkyně uvedla, že řidič měl jednat dle pokynů obchodního partnera a odvézt zboží na Slovensko. Pokud řidič dostal pokyn zavézt zboží jinam, než je uvedeno v dokladech, neměl ho k přepravě převzít. Výslech svědka působí tak, že se chrání před trestním stíháním pro možné spolupachatelství daňového deliktu.

Totéž platí pro výpověď svědka P. M., protože vypovídal o nejmenších detailech a to po velmi dlouhé době. Jeho výpověď je nepravdivá, protože žalobkyně odesílala vždy zboží na Slovensko, žádné doklady nevyměňovala a nepředávala řidičům v zalepené obálce. Svědek podepsal dokumenty, kde je místo dodání označeno jako X. B., tyto dokumenty svědek podepsal. Ve své výpovědi však proti písemnostem tvrdí, že doklady obdržel k přepravě do Pardubic.

Žalobkyni překvapilo, že se správce daně odmítl připojit s náhradou škody v trestním řízení vedeném proti obviněným K., H., M. a V., tj. uplatnit nárok na náhradu škody u těch osob, které ji způsobily a dopustily se daňového podvodu.

[4] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** vyzdvihl, že spornou otázkou je skutečnost, zda bylo prokázáno naplnění podmínek pro osvobození od daně podle § 64 ZoDPH a zda žalobkyně obhájila svou dobrou víru spočívající v tom, že zboží bude odesláno či přepraveno do jiného členského státu, když přepravu či odeslání zboží ponechala v režii pořizovatele zboží.

[5] Žalovaný odkázal na znění § 13 odst. 2 a § 64 ZoDPH a zdůraznil, že pro osvobození od daně musí plátce splnit tři základní podmínky: 1. Zboží musí být dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě. 2. Zboží musí být odesláno či přepraveno do jiného členského státu. 3. Doprava musí být zajištěna plátcem nebo pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a poukázal na to, že dotčené platební výměry na daň za období červen až listopad 2010 jsou výsledkem doměřovacího řízení. Daňová kontrola byla zahájena dne 15. 4. 2013.

[6] Dokazováním bylo zjištěno, že žalobce neprokázal splnění podmínek pro osvobození od daně, zejména faktické odeslání či přepravení zboží do jiného členského státu pořizovateli, obchodní společnosti X. s. r. o. Žalobkyně současně neprokázala ani svou dobrou víru, že se nestala součástí podvodu spáchaného R. K., který vystupoval za společnost X. s. r. o. Podvod spočíval v tom, že zboží fakticky neopustilo území České republiky, nebylo společnosti X. s. r. o. dodáno a naopak bylo dodáno na území ČR jiné společnosti s částečnou výměnou přepravních dokladů. K tomuto závěru dospěl správce daně na základě dokladů předložených žalobkyní, skutečností sdělených žalobkyní a svědeckých výpovědí řidičů (viz strana 2 až 11 a 12 až 43 zprávy o daňové kontrole).

[7] Žalobkyně neprokázala naplnění podmínek pro osvobození od daně, a to ani za situace, kdy existovaly nestandardní či dokonce podezřelé objektivní okolnosti. Žalobkyně neučinila dostatek opatření k ověření faktického stavu věci ke splnění zákonných podmínek pro osvobození a neosvědčila svou dobrou víru, že nemohla vědět o daňovém podvodu ani při vynaložení veškerého úsilí, které po ní lze rozumně požadovat. Žalobkyně se tak stala součástí daňového podvodu a ztratila právo na osvobození od daně. Podrobná aplikace zjištěného skutkového stavu na stav právní viz body 44 až 66 napadeného rozhodnutí.

[8] K žalobní námitce nesprávného a neúplného zjištění skutkového stavu žalovaný odkázal na rozepsání jednotlivých objektivních okolností, které měly žalobkyni upozornit na to, že jde v případě provedených transakcí o podvod na dani (objektivní okolnosti str. 26 zprávy o kontrole a úvahy k nim na stranách 27 – 37; v napadeném rozhodnutí body 68 - 76). Byť každá samotná objektivní okolnost není sama o sobě nezákonná, ve svém souhrnu tvoří ucelený soubor, který jednoznačně prokazuje skutečnost, že žalobkyně o podvodu na dani věděla či minimálně vědět mohla a měla (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2012, č. j. 1 Afs 56/2012 – 42). Žalobkyně opomíjí souvislosti, v souhrnu objektivních okolností spočívá jejich síla.

[9] K námitce vad řízení, jmenovitě k užití jako důkazu shrnutí výsledku svědka Samuela Papierníka z trestního řízení žalovaný odkázal na § 33 odst. 1 daňového řádu a body 87 – 90 napadeného rozhodnutí. K neprovedení výsledků navržených svědků argumentoval žalovaný nadbytečností a odkázal na § 92 odst. 6 daňového řádu a na body 37 – 41 zprávy o kontrole a 87 - 90 napadeného rozhodnutí.

[10] K námitce nesprávného posouzení věci správcem daně žalovaný odkázal na body 91 – 96 napadeného rozhodnutí a vyslovil názor, že závěry správce daně jsou v souladu se závěry ve věci T. a M.-G. (i důvodovou zprávou k § 108 ZoDPH), které umožňují odmítnout osvobození na dani v případě, že dodavatel neprokáže podmínky osvobození a svou dobrou víru, když ponechal přepravu zboží na odběrateli.

[11] K námitce nesprávného posouzení odvolacích důvodů a vydání nezákonného rozhodnutí žalovaný namítl, že nekladl žalobkyni k tíži, že nedisponovala svou dopravou a nestavěl své závěry na tom, že žalobkyně prováděla výměnu dokladů, byť existují i důkazy (svědecká výpověď Š., Ř., M.), že k výměně docházelo i v jejím areálu. Správce daně neosvobození postavil na fakt, že žalobkyně nepředložila relevantní důkazy k prokázání oprávněnosti osvobození a o možném podvodu (ve smyslu nedodání zboží pořizovateli do jiného členského státu) vědět mohla a zároveň neučinila dostatek opatření, aby se tohoto podvodu neúčastnila. S dalšími námitkami se žalovaný vypořádal v bodě 82 a násl. napadeného rozhodnutí. Ostatní, v žalobě namítané skutečnosti, nejsou dle žalovaného s ohledem na podané vyjádření relevantní. V podrobnostech odkázal žalovaný na žalobou napadené rozhodnutí a správní spis.

Posouzení krajským soudem

[12] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 3. 2. 2016.

[13] V první řadě byla sporná otázka, zda žalobkyně dodala zboží do jiného členského státu a proto měla nárok na osvobození od DPH.

[14] Podle § 64 odst. 1 ZoDPH *dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.*

[15] Podle § 64 odst. 5 ZoDPH *dodání zboží do jiného členského státu lze prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky.*

[16] Žalobkyně namítla nesprávný výklad a aplikaci § 64 odst. 5 ZoDPH s tím, že předložením písemného prohlášení pořizovatele zboží o přepravě zboží do jiného členského státu je jednoznačně prokázáno splnění podmínek vyžadovaných pro osvobození od daně.

[17] Žalobkyně skutečně předložila písemná prohlášení ve smyslu § 64 odst. 5 ZoDPH. Prohlášení byla vystavena v Hranicích a opatřena razítkem pořizovatele a nečitelným podpisem přes otisk razítka, bez uvedení jakéhokoli jména fyzické osoby. Zcela oprávněně taková prohlášení vzbudila pochybnost správce daně a měla vzbudit pochybnosti i u žalobkyně, zda toto prohlášení je prohlášením učiněným pořizovatelem a prokazuje přepravu zboží na Slovensko. Jak vyšlo najevo v daňovém řízení, žalobkyně i přes skutečnosti vzbuzující pochybnosti neučinila při přijetí prohlášení nic, čím by ověřila pravdivost takového prohlášení. Přitom podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále „daňový řád“) *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.*

[18] K unesení důkazního břemene pak nemusí vždy stačit předložení formálně bezvadných daňových dokladů či jiných listin, byť se všemi zákonem vyžadovanými náležitostmi. Jak vyplývá i z nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99 (<http://nalus.usoud.cz>), *důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu.* Prokazuje-li daňový subjekt nárok na osvobození od DPH formálně bezvadnými písemnými prohlášeními a daňovými doklady, ale zároveň existují pochybnosti o faktickém stavu, je součástí důkazního břemene

daňového subjektu prokázat existenci podmínek, za nichž dochází k osvobození zdanitelného plnění od DPH (obdobně ve vztahu k odpočtu DPH srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107, www.nssoud.cz). Doklady o uskutečnění zdanitelného plnění, byť se všemi zákonnými náležitostmi, nemohou být proto podkladem pro uznání nároku na osvobození od DPH, není-li současně prokázáno, že k uskutečnění podmínek podmiňujících osvobození zdanitelného plnění od daně z přidané hodnoty fakticky došlo. Nárok na osvobození od DPH je tak dán pouze za zákonem stanovených podmínek, které byl správce daně oprávněn ověřovat a zkoumat, aby ověřil oprávněnost uplatněného osvobození.

[19] K výkladu § 92 odst. 3 daňového řádu (a dříve k § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), tedy rozsahu důkazního břemene, které stíhá daňový subjekt, lze poukázat na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Podle ní ani doklady se všemi náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH (tyto závěry jsou plně aplikovatelné rovněž na osvobození od DPH), není-li prokázáno, že k realizaci tvrzené skutečnosti fakticky došlo. Žalobkyně se proto mylí, usuzuje-li na unesení důkazního břemene tím, že předložila zákonem předvídané dokumenty (písemná prohlášení pořizovatelů zboží o dodání zboží do jiného členského státu EU). Pokud daňový subjekt v daňovém řízení neprokáže jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na § 92 odst. 3 daňového řádu dovodit, že byl správce daně povinen prokazovat tyto skutečnosti za daňový subjekt a neučinil-li tak, uzavřít o vydání nezákonného rozhodnutí na základě neúplných skutkových zjištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72). Shodně jako souzenou věc posoudil obdobný případ Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 – 195.

[20] Hodnocení žalovaného a správce daně, že důkazy předložené žalobkyní neprokázaly splnění podmínek pro osvobození zboží od DPH ve smyslu § 64 odst. 1 ZoDPH, nevykazuje znaky libovůle. Žalobkyně se spoléhala především na písemná prohlášení svého odběratele, aniž by dále prověřovala jejich pravdivost. Byť by se tento přístup jevil jako obchodně výhodný, představuje riziko vzniku daňových úniků. Je proto v zájmu daňového subjektu, aby si opatřil takové podklady, které mohou relevantním způsobem prokázat, že k dodání do jiného členského státu skutečně došlo. Důkazní břemeno o uskutečněním dodání zboží osvobozeného od daně z přidané hodnoty, které daňově uplatňuje, totiž leží právě na straně daňového subjektu.

[21] Druhou, těsně související spornou otázkou, je otázka dobré víry žalobkyně v citovaná prohlášení o dodání zboží na Slovensko. Dobrá víra v dodání zboží do jiného členského státu, byla vymezena četnou a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU.

[22] Žalobkyně podle své argumentace nemohla vědět, že se obchodními aktivitami účastní plnění, které je předmětem podvodu s daní z přidané hodnoty. Podle žalobního tvrzení se žalobkyně dozvěděla o tom, že R. K. spáchal podvod až

z trestního řízení a z výpovědí svědků – řidičů v daňovém řízení. Žalobkyně svou dobrou víru opírala rovněž o smlouvenou podmínkou I. – E. (e. w., ze závodu - zboží převáděla na pořizovatele předáním ve své provozovně a pořizovatel si zajišťoval dopravu sám).

[23] Krajský soud ovšem podotýká, že sama žalobkyně uvedla správci daně prostřednictvím svého jednatele, že R. K. již dříve (v roce 2008) vystupoval za slovenskou (jinou) společnost a žalobkyni za dodávky neplatil; proto bylo mezi žalobkyní a R. K. coby zmocněncem dohodnuto, že tyto závazky uhradí a začali spolu v roce 2010 znovu obchodovat (strana 26 poslední odstavec a násl. zprávy o daňové kontrole s odkazem na protokol o ústním jednání).

[24] Správce daně a žalovaný dále žalobkyni vytkli, že nedoložil plnou moc Romana Kurtina, aby osvědčila dobrou víru, že jedná za slovenskou společnost X. s. r. o. oprávněně, i když ji k tomu v daňovém řízení správce daně opakovaně vyzýval. Žalobkyně tuto plnou moc správci daně nedoložila vůbec. Správce daně sám tedy vyzval Městský soud v Praze, aby ji správci daně zaslal z trestního spisu zn. 56T 4/2012 (řízení vedené o zločinu zkrácení daně s R. K. aj.), avšak Městský soud v Praze odpověděl, že plná moc se ve spise nenachází. Ačkoli žalobkyně v žalobě namítá, že existenci plné moci potvrdil Městský soud v Praze ve svém rozsudku sp. zn. 56T 4/2012, z rozsudku přiloženého v daňovém spise se podává, že R. K. jednal na základě padělaných plných mocí. Pokud své závazky R. K. neplnil vůči žalobkyni již dříve, měla být obezřetnější a před uplatněním osvobození od DPH prověřit jeho plnou moc a nespoléhat jen na ústní tvrzení, předložení vizitek a ústní smlouvy, když navíc R. K. vystupoval opakovaně za jiné společnosti a objednávky v daném případě byly zasílány elektronicky z adres zcela odlišných společností (B. T. s. r. o. a S. s. r. o.).

[25] Žalobkyně se proto nemůže dovolávat principu ochrany dobré víry subjektů, formulovaného Soudním dvorem např. ve věci *Optigen* či *Teleos* [*Teleos plc a další proti Commissioners of Customs & Excise*, C-409/04, Sbírka rozhodnutí 2007, s. I-07797 (dále jen „*Teleos*“)], rozsudek Soudního dvora ze dne 12. 1. 2006 ve spojených věcech *Optigen Ltd., Fulcrum Electronics Ltd a Bond House Systems Ltd proti Commissioners of Customs & Excise*, C-354/03, C-355/03 a C-484/03, Sbírka rozhodnutí 2006, s. I-00483 (dále jen „*Optigen*“)].

[26] Prokazování, zda žalobkyně věděla nebo měla vědět, že se svou obchodní aktivitou účastní daňového podvodu, není jistě jednoduché. Okolnosti však naznačují, že žalobkyně dobrou víru osvědčit nemůže. Neuplatní se proto základní *ratio* žalobkyní citované judikatury Soudního dvora EU – totiž ochrana subjektivních práv a legitimního očekávání daňových subjektů, které si nejsou a nemohou být vědomy daňového podvodu, a jednají s veškerou rozumnou opatrností, aby se nestaly součástí takového podvodu.

[27] Daňový subjekt, který dodává zboží do jiného členského státu EU, na které se vztahuje osvobození od DPH (intrakomunitární obchod), je povinen vystavit na každé takové dodání zboží pro osobu, která je registrována k dani v jiném

členském státě daňový doklad s předepsanými náležitostmi, a to do 15 dnů od data uskutečnění dodání do jiného členského státu (34 odst. 1 zákona o DPH). Pokud žalobkyně nevyvinula takřka žádné úsilí, aby ověřila, zda dodává zboží osobě, registrované k DPH v jiném členském státě (čili zda tato osoba existuje, jedná za ni oprávněně R. K. a zboží je skutečně dodáno této osobě na Slovensko), nelze jí přiznat výhodu v podobě osvobození od DPH. Žalobkyně byla povinna opatřit si relevantní důkazy o tom, že předmětné zboží bylo skutečně přepraveno do jiného členského státu. Této povinnosti se nemůže zbavit ani v případě dodávky zboží při dodacích podmínkách s doložkou E. (E. W. – ze závodu). Vzhledem k tomu, že v rámci intrakomunitárního obchodu EU není přímo monitorován přechod zboží přes hranice mezi jednotlivými členskými státy, není možné vyloučit riziko daňových podvodů. Daňový subjekt, jehož tíží důkazní břemeno, musí své obchodní aktivity přizpůsobit konkrétním podmínkám tohoto rizika a při obchodování (zvláště se značným finančním rozsahem) využít příslušných institutů. Námitky, podle kterých není stěžovateli zřejmé, jaké jiné než listinné podklady by mohly být v dané souvislosti předloženy, se mívají svojí plausibilitou. Je totiž věcí daňového subjektu, jaké důkazní prostředky ve vztahu k prokázání tvrzené skutečnosti zvolí. Samotné přesné vymezení nástrojů, jimiž by bylo možno absolutně prokázat určité skutečnosti, není možné pro potřeby praxe definovat. Konkrétní vymezení či naopak přílišná obecnost by v konečném důsledku vyloučila nechtěně i případy, které by svou povahou měly spadat do určité kategorie. Nejvyšší správní soud připomíná, že dokazování v daňovém řízení je vázáno mj. zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) a posouzení závažnosti jednotlivých důkazních prostředků je v pravomoci správce daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 – 195).

[28] Obecně může být příkladem přijetí dostatečných opatření např. situace, kdy se dodavatel, předtím než vstoupí do obchodních vztahů s pořizovatelem, přesvědčí o jeho důvěryhodnosti - např. prověřením jeho daňového identifikačního čísla, zápisu do obchodního rejstříku a solventnosti, a vyžádá si informace také o přepravci zboží od dodavatele k příjemci. Je-li přepravcem osoba odlišná od dodavatele a příjemce a obdrží-li dodavatel např. nákladní list, vystavený v souladu s ustanovením Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční dopravě (CMR), s vyznačením příjemce, že zboží převzal, pak spolupůsobily na vyhotovení tohoto dokladu tři na sobě většinou nezávislé osoby. To zpravidla postačí jako důkaz přepravy nebo odeslání ze státu dodání do jiného členského státu. Nepřímým důkazem (byť se nemůže jednat o důkaz jediný), že bylo zboží skutečně vyvezeno z členského státu dodání, může být také daňové přiznání, které pořizovatel podá ve státě určení a které se týká daného zboží. Na druhé straně nelze zapomínat na povinnost dodavatele učinit vše, co je v jeho moci, aby zajistil řádné provedení dodání zboží uvnitř Společenství. Pokud smluvně přenechá přepravu zboží do jiného členského státu pořizovateli, může nést případné následky nesplnění této povinnosti ze strany pořizovatele (v této argumentaci srov. stanovisko generální advokátky Kokott ve věci Teleos, zejm. odst. 15, 66 – 69, 75 a 91).

[29] Písemné prohlášení o přepravě zboží do jiného členského státu (§ 64 odst. 5 ZoDPH) je tedy jistě relevantním důkazem, žalobkyně se však mylí, pokud jej

považuje za důkaz jediný a absolutní. Takový výklad by prakticky znemožnil ověření skutečností, z nichž dané osvobození od daně z přidané hodnoty vychází. Žalobkyně navíc přijímala prohlášení o dodání zboží do jiného členského státu neopatrně a bez dalšího, resp. zcela formálně. Prohlášení totiž akceptovala, i když věděla, že R. K. není spolehlivou osobou, protože dřívější závazky neplnil a objednávky zasílal z adres jiných společností, přičemž sám nevysvětlil (a to ani žalobkyně), z jakého důvodu tak činí (nebyl vysvětlen žádný vztah mezi odběratelem a objednavateli). V kombinaci s uvedeným může být podezřelou i skutečnost plateb v hotovosti a vystavení prohlášení o dodání pořizovateli v H., a nikoli na Slovensku. Pochybnosti vrší i okamžité úhrady zboží v hotovosti či úhrady postoupením pohledávek a nepředložení nákladních listů s potvrzením o přijetí příjemcem zboží.

[30] Oprávněnost pochybností potvrdily v následném daňovém řízení výsledky řady svědků – řidičů o průběhu dopravy, kdy zboží bylo vykládáno ve S. H. u rybníka a překládáno na jiná nákladní vozidla, kdy byly prováděny výměny dokladů doprovázejících zboží a kdy byly objednávky dopravy opakovaně činěny s výslovným pokynem „neuvádět místo vykládky a nakládky“ (kopie dokladů jsou doloženy v daňovém spise).

[31] Krajský soud proto nepřisvědčil námitce, že napadené rozhodnutí žalovaného je v rozporu s judikaturou Soudního dvora EU. Žalobkyně se odvolala na rozsudek ve věci T. a M. – G. (C-273/11) a dovolávala se ochrany dobré víry, vyplývající z této judikatury. Soudní dvůr dospěl ve zmíněných rozhodnutích výkladem příslušných ustanovení Šesté směrnice o dani z přidané hodnoty k závěru, že plátce daně má nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z přijatých zdanitelných plnění, které splňují požadavky uvedené směrnice, i když jiná transakce, předcházející či následující v řetězci obchodních vztahů, byla uskutečněna se záměrem zkrácení daňové povinnosti. To ovšem platí pouze za podmínky, že plátce daně o takovém záměru nevěděl a nemohl vědět (a nepřijal veškerá opatření, která po něm mohla být rozumně požadována k zabránění jeho vlastní účasti na tomto daňovém úniku – viz závěr rozsudku ve věci M. – G.). Tyto závěry jsou bezpochyby aplikovatelné i na podmínky osvobození od daně z přidané hodnoty. Zdejší soud poznamenává, že argumentace žalobkyně judikaturou Soudního dvora EU nezpochybňuje rozhodnutí žalovaného ani správce daně. Naopak uvedená rozhodnutí jsou v souladu s těmito právními názory. Závěry Soudního dvora EU jsou respektovány také Nejvyšším správním soudem a krajskými správními soudy, podle jejichž judikatury nemohou být nárok na odpočet daně a uznání daňového výdaje dotčeny tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých daňový subjekt nevěděl nebo nemohl vědět. Každá transakce musí být posuzována sama o sobě a charakter jednotlivých transakcí v řetězci nemůže být změněn předchozími nebo následnými událostmi (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 - 142). Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku ostatně výslovně vyšel z rozhodnutí Soudního dvora ve věci Optigen (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 Afs 94/2006 - 83). Žalobkyni lze přisvědčit, že není odpovědná za obchodní a ekonomickou činnost jiných subjektů, tj. za to, jak jeho odběratelé a případné další subjekty v řetězci se zbožím naložili (srov. např. rozsudek č. j. 5 Afs 129/2006 - 142 a

rozsudek ze dne 25. 3. 2005, č. j. 5 Afs 131/2004 - 45, č. 599/2005 Sb. NSS). Skutkový stav nyní posuzované věci se však míjí s východisky výše uvedené judikatury. Správce daně neučinil závěr o neunesení důkazního břemene stěžovatelem pouze z následných transakcí jiných subjektů, na které již neměl stěžovatel vliv, ale přímo z jednání stěžovatele, který s ohledem na objektivní skutečnosti postupoval neopatrně a nezamezil tak možným daňovým únikům.

[32] V takovém případě přitom nelze účinně poukazovat na dotčení principu neutrality daně z přidané hodnoty. Ten se může ve své úplnosti uplatnit pouze tam, kde nedochází k porušování povinností stanovených daňovými předpisy. Za situace, kdy žalobkyně považovala prohlášení za důkazní prostředek *eo ipso* prokazující intrakomunitární podstatu dodání zboží a neunesla důkazní břemeno ohledně prokázání dodání zboží do jiného členského státu, nemůže předmětná žalobní námitka obstát. Nebyla-li prokázána podstata plnění jako plnění intrakomunitárního a přitom k dodání došlo, bylo správně posouzeno jako tuzemské zdanitelné plnění zatížené daní na výstupu.

[33] Soudní dvůr EU uvedl v rozsudku ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech A. K. proti Belgickému státu a Belgický stát proti R. R. SPRL, X a X, Sbírka rozhodnutí 2006, S. I-06161 (body 55 - 57), pokud *„osoba povinná k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, musí být pro účely šesté směrnice považována za osobu účastnící se tohoto podvodu, a to bez ohledu na to, zda má z následného prodeje zboží prospěch, či nikoli. V takové situaci totiž osoba povinná k dani pomáhá pachatelům podvodu a stává se jejich spolupachatelem“*. Jak Soudní dvůr také poznamenal, tím, že takový výklad ztěžuje podvodná plnění, jim může i zabránit (bod 58).

[34] Nedůvodná je námitka vad dokazování. Žalobkyně namítla nezákonnost důkazu shrnutím výsledku svědka S. P. z obžaloby, kterou sama doložila správci daně. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Tomuto ustanovení při uplatnění osvobození od daně žalobkyně nedostála a nárok na osvobození od daně neprokázala i přes opakované výzvy správce daně. Správce daně i žalovaný pak žalobkyni danou otázku řádně osvětlili a soud se s jejich závěry ztotožnil. Svůj právní názor opírá současně i o znění § 92 odst. 1 daňového řádu, podle kterého *jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci*. V posuzované věci nebyl souhrn výsledku S. P. získán nezákonně – žalobkyně jej doložila správci daně sama, jak uvedla i v žalobě. O věrohodnosti obžaloby nebylo sporu. Obžaloba mohla přispět ke zjištění skutkového stavu a doplnila souhrn ostatních důkazů. S hodnocením obžaloby byla žalobkyně seznámena ve zprávě o daňové kontrole na straně 37 a násl. Žalobkyně se k hodnocení obžaloby správcem daně měla možnost vyjádřit. Podle shrnutí výsledku S. P. v obžalobě tento výslovně uvedl, že nikdy žádnou plnou moc panu R. K.

nepodepsal, ani mu nedal razítko firmy a R. K. panu S. P. nikdy žádné doklady nepředal. Za takové procesní situace správně shledal správce daně a následně aproboval žalovaný, že není již třeba výsledků S. P., P. S., S. D., R. K. a R. V. pro jejich nadbytečnost, což podrobně rozvedli na straně 38 a násl. zprávy o daňové kontrole a v bodě 87 a násl. napadeného rozhodnutí.

[35] Soud se s těmito právními závěry žalovaného ztotožnil. K návrhům žalobkyně na dokazování soud konstatuje, že v souladu s § 92 odst. 6 daňového řádu nemá správce daně povinnost vyhovět všem návrhům na dokazování, které daňový subjekt vznese, neboť je mu dána diskrece rozhodnout, které z navržených důkazů provede. Podle konstantní judikatury Ústavního soudu lze provedení důkazu odmítnout ze tří důvodů, tj. pro jeho irelevantnost ve vztahu k předmětu řízení, pro jeho nedostatečnou vypovídací hodnotu nebo pro jeho nadbytečnost (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01). Podle § 92 odst. 6 daňového řádu *navrhuje-li v řízení účast třetí osoby daňový subjekt, je povinen současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účastí této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti. Není-li návrhu vyhověno, správce daně o tom vyrozumí daňový subjekt s uvedením důvodu.*

[36] V daném případě správce daně a žalovaný podrobně vysvětlili na stranách 38 a násl. zprávy o daňové kontrole a v bodech 87 a násl. napadeného rozhodnutí, že navržený výslech objednavatele dopravy P. S. se týkal skutečností o přepravě v tuzemsku a nikoli přepravu od žalobkyně na Slovensko.

[37] Výslech S. D. byl nadbytečný z toho důvodu, že všichni svědci - řidiči se shodli, že výměnu dokladů prováděla právě ona, jiná žena v transakcích nefigurovala. Listiny z trestního spisu potvrdily identitu této ženy. Nestandardní bylo vystavování dvojí řady dodacích listů k fakturám. Nadto jednatel žalobkyně vypověděl v trestním řízení, že žalobkyni bylo jedno, kam zákazníci odvázejí zboží z jejího skladu a u dopravy zajišťované samotnou žalobkyní ji nezajímalo, jestli je přepravcem „pražská firma a veze se to na Moravu“ (strana 39 zprávy o kontrole).

[38] Výslech R. K. nebyl proveden pro nadbytečnost. Opakovaně v daňovém řízení žalobkyně tvrdila, že šlo o zmocněnce X. s. r. o., jindy že šlo o obchodního zástupce. Ani jedno neprokázala. Skutkový stav byl četnými důkazy zjištěn tak, jak to bylo popsáno výše a dle správce daně a žalovaného by výslech R. K. na zjištění skutkového stavu ničeho nezměnil. S tím se soud ztotožnil. Skutkový stav osvědčila řada výsledků svědků – řidičů, vyjádření žalobkyně, listiny z účetní evidence žalobkyně a dalších daňových subjektů, zejména týkající se dopravy a listiny z trestního spisu. Tyto důkazy byly provázané a navzájem si neodporovaly.

[39] U S. P. netvrdila žalobkyně, že by jeho výsledkem žádala zjistit skutečnosti, které by přispěly ke zjištění skutkového stavu významného pro objasnění nároku na osvobození plnění žalobkyně od DPH. Žalobkyně zamýšlela získat prostřednictvím slovenského správce daně vzorek písma S. P. k objasnění skutečnosti, kdo vyhotovil dodací listy s dodáním zboží žalobkyně od dodavatele S-

M. s. r. o. odběrateli A. P. Tato skutečnost, jak správně vyhodnotil správce daně na straně 37 zprávy o daňové kontrole, se netýkala zdanitelného plnění, které je předmětem přezkoumávaného daňového řízení. Tento návrh se tak mýl s předmětem řízení.

[40] Výsledky S. D. a R. V. se měly týkat vkladů hotovosti na bankovní účty žalobkyně a mělo jimi být prokázáno, že žalobkyně nevěděla, že je součástí daňového podvodu a že byly prováděny tak, že si myslela, že zboží hradí odběratel X. s. r. o. Správce daně objasnil, že žalobkyně až v průběhu daňové kontroly zjišťovala, kdo prováděl úhrady na její účty a navíc tato skutečnost nebyla podstatná a rozhodující pro správné stanovení daně. Proto odmítl provést důkazy výsledkem těchto svědků pro nadbytečnost.

[41] Úvaha správce daně a žalovaného o nadbytečnosti výsledků navržených svědků byla v souladu se zásadou omezeného rozsahu svěřené pravomoci správce daně (zdrženlivosti, přiměřenosti a legální licence) podle § 5 odst. 2 a 3 daňového řádu a zásadou procesní ekonomie (rychlosti a hospodárnosti) vyjádřené v § 7 daňového řádu z hlediska časového rozsahu a nákladů všech dotčených osob (včetně státu). Správce daně přihlédl správně ke všemu, co vyšlo při správě daní najevo, a užil zásadu volného hodnocení důkazů – tj. uvážil, které důkazní prostředky postačují k prokázání skutkového stavu, a učinil jejich syntézu, zhodnotil souvislosti to vše v souladu s § 8 daňového řádu. Porovnání s jinými případy užil správce daně např. při porovnání s obchodními zvyklostmi u jiných subjektů (viz např. strana 39 zprávy o daňové kontrole – objednávky od jiné společnosti, vystavování dvojí řady dodacích listů k fakturám, str. 41 platby v částkách zaokrouhlených na celé statisíce a bez variabilních symbolů, hotovostní vklady na bankovní účet prováděné ve Z. nebo O. a nikoli na Slovensku atd.).

[42] Neopodstatněná je námítka nesprávného hodnocení důkazů. Jmenovitě měl být nesprávně vyhodnocen důkaz telefonického sdělení žalobkyně správci daně dne 16. 9. 2013 (č. I. 15 daňového spisu) o vědomosti žalobkyně, že „zboží neskončilo na Slovensku“. To se žalobkyně měla dozvědět až z trestního řízení. V úředním záznamu správce daně cituje jednatele žalobkyně v souvislosti s plánovanými výsledky asi 60 svědků o dopravě zboží. Jednatel podotkl, proč se tyto důkazní prostředky provádějí, když je jasné, že zboží na Slovensko nebylo dodáno. Jak správně poznamenal žalovaný v bodě 77 napadeného rozhodnutí, úřední záznam o telefonickém hovoru správce daně s jednatelem žalobkyně neosvědčoval dobu, kdy se měla žalobkyně dozvědět o tom, že zboží nebylo dodáno do jiného členského státu EU. Proto je námitka nesprávného hodnocení tohoto důkazu a jeho pramene irelevantní.

[43] Lichá je námitka, že správce daně pominul výslech svědka L. Ve zprávě o daňové kontrole je svědek J. L. označen odpovědí na dožádání č. 35 s hodnocením, že si dopravu pamatoval (vezl zboží do J. a Č. za B. pro A. P.), „výměna dokladů u rybníka ve S. H.“ (slovy svědka „u ž.“) a hodnocena je dále na stranách zprávy o daňové kontrole (strana 19 s uvedením jména svědka a výsledku dokazování, strana 20 poslední odstavec – označení faktury č. X - hodnocení důkazu, str. 21, 41

a 47 souhrnné hodnocení výsledků). Napadené rozhodnutí se pak s neutralizací dokumentů a výpovědí svědka J. L. vypořádalo v bodech 69 a násl., s důrazem na body 81 až 83. Žalovaný v bodě 83 dospěl k závěru, že žalobkyně považuje neutralizaci (výměnu) dokladů za standardní, avšak mělo ji to upozornit na nestandardní praktiky přepravců.

[44] K námitce nevypořádání výpovědi svědka O. B. soud odkazuje na zprávu o daňové kontrole na straně 18 a v napadeném rozhodnutí v bodě 78. Se závěry správce daně a žalovaného se soud ztotožnil. Provedenými důkazy bylo osvědčeno, že zboží nebylo přepraveno na Slovensko, bylo dopravováno odběratelům v České republice a doklady byly měněny v areálu ve S. H. Finanční orgány posoudily důkazy v jejich souvislostech i jednotlivě a důkazy korespondovaly, způsob překládky zboží ve všech případech byl totožný nebo obdobný. Proti těmto zjištěním nepostavila žalobkyně svou verzi příběhu a nedoložila ji ani nenavrhla žádné důkazy k prokázání jiného skutkového stavu, pouze konstatovala, že se o průběhu dopravy dozvěděla během trestního a daňového řízení.

[45] Neopodstatněná je námitka k vyhodnocení výpovědi svědka K. Žalovaný se s ní vypořádal v bodě 78 a násl. napadeného rozhodnutí a správce daně na straně 18 a násl. ve zprávě o daňové kontrole. Svědek Z. K. popsal, jak mu S. D. vyměňovala doklady na čerpací stanici u U. B.

[46] Námitka v souvislosti s výpovědí svědka P., že přepravce měl vézt zboží dle pokynů obchodního partnera a odvézt zboží na Slovensko, nikoli do P., a že zboží měl vézt na místo dle pokynů v dokladech, je pouhým povzdechem a neznalostí prokázaného skutkového stavu. Svědek P. podrobně popsal průběh dopravy a vypověděl, že pokyn k přepravě obdržel od R. H., ve S. H. řekl, že zboží má odvézt do P., i když paní říkala, že na Slovensko, avšak poté souhlasila, že se veze do P. a doklady mu vyměnila; svědek podepsal nějaké papíry; svědek vysvětlil, že má koncesi jen na vnitrostátní dopravu; žalobkyně s výpovědí svědka v protokolu výslovně souhlasila (č. I. 80 daňového spisu). Svědek dosvědčil své tvrzení fakturou č. X ze dne 15. 11. 2010, podle které dne 12. 11. 2010 vykonal přepravu pro R. H. ze S. H. do P. Tu doložil ještě záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku ze dnů 12. 11. 2010 a 15. 11. 2010. Oproti těmto důkazům žalobkyně nepostavila žádný konkrétní důkaz o pokynech o dopravě z její strany či od R. K. ani žádný takový důkaz jmenovitě nenavrhla. Žalovaný se vypořádal s výpovědí svědka P. správně v bodě 79 napadeného rozhodnutí.

[47] Nedůvodná je námitka nepravdivosti výpovědi svědka M. Žalovaný se vypořádal s jeho výpovědí v bodě 80 napadeného rozhodnutí a poté zdůraznil, že nestavěl své závěry na skutečnosti, že výměnu dokladů prováděla žalobkyně či její zaměstnanci, byť existují důkazy, že probíhala i v jejím areálu (svědci Š., Ř., M. - bod 84). Žalovaný zdůraznil, že skutková zjištění postavil na tom, že žalobkyně neprokázala nárok na osvobození a o možném podvodu vědět mohla a současně neučinila dostatek opatření, aby se podvodu neúčastnila a neopatřila si dostatek relevantních důkazů, že k dodání do jiného členského státu došlo. S tímto závěrem se soud ztotožňuje. Na výpovědi svědka M. nestojí takový závěr, jak si jej učinila

žalobkyně, naopak, žalobkyně ve svůj prospěch nedoložila takové důkazy, které by její daňové tvrzení podpořily. Spíše omlouvala své jednání neznalostí o podvodu a nedodání zboží na Slovensko. K podstatě věci však zejména odkazovala na podmínky dodání ve své provozovně (E.) a přenechání dodací odpovědnosti na domnělém odběrateli a jmenovitě problematické osobě R. K. Výpověď svědka M. nadto dokresluje celý skutkový stav, odpovídá výpovědím ostatních svědků, nebyla vyvrácena jiným důkazem, ale klíčová ve věci není.

[48] Na věc nemá žádný dopad ani s ní nemá souvislost, zda se správce daně připojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody.

[49] Shrnutí, žalobkyně žádné další informace o odběrateli zboží nemusela zjišťovat, už je měla z dřívějších obchodů. Jednatel žalobkyně se nezměnil, s odběratelem nejednal zaměstnanec, který by informace nesdělil jednateli apod. Žalobkyně ani nenamítala, že by informace o problémech s R. K. nevěděla, ba právě naopak. Sama žalobkyně uvedla, že obchody s R. K. byly problematické již v minulosti, což podrobně popsala. Ve sporu o výklad neurčitého právního pojmu „mohla a měla vědět“, neboť bylo výše citovanými důkazy prokázáno, že žalobkyně mohla a měla vědět, že dodávky zboží byly součástí daňového úniku. Její značnou neopatrnost nelze klást k tíži nikomu jinému, když si chtěla nárokovat výhodu v podobě osvobození od daně. Nedůvodná byla i námitka vad řízení a nedostatečného zjištění skutkového stavu a aplikace § 64 odst. 1 a 5 zákona o dani z přidané hodnoty, neboť žalobkyně neprokázala a ostatně ani neprokazovala, že zboží bylo skutečně dodáno do jiného členského státu.

[50] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 27. 4. 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu